

Dog hvor hun stred for Sagens gode Gang,
skønt Vejen tidt var ujævn — ofte trang,
kom snarligt Følge til, og siden efter,
hvor noget sank, steg altid nye Kræfter.

Og nu er svunden fem og tyve Aar,
og endnu samme Veje Tanken gaar.
Endnu her bydes ind til samme Stævne:
at vække Aandens Lyst- og Skønhedsævne.

At tænde Gnisten i et mørkned Sind,
som stivned til i Pligtens kolde Vind.
At højne Maalet for de trætte Vinger,
som jævnt ind under Aandens Lavmaal svinger.

At — hvor der i det stærke Tankeliv
er dæmret op til Strid med Døgnet's Kiv,
at give Aandens lysende Vejledning,
og for de trætte Tanker Stundens Fredning,

Og ikke kappes her med Manden om,
hvem først og sidst af os til Maalet kom.
Og heller ikke om den tvivlsom Ære;
hvo — af de tvende Køn, kan stærkest være.

Thi kappes her, da sker det kun med Lyst:
hvem længst kan vinde frem paa Lysets Kyst,
og dybest sætte Spor i Skønhedslivet —
med Alvorstanken over Tidsfordrivet.

Saa vil vi bygge frem med flittig Haand.
Og da vort Bygningsstof er Lys og Aand,
og Livets Indsats skænket er tillige —
saa vil den Bygning nok i Højden stige.

Og vi vil sige her endnu engang —
og maa det høres som en Efterklang,
af hvad der toner skønt paa Jubeldagen —
Lovtak til alle dem, som stred for Sagen!

Og Tak til dem, som endnu strider frem
og vaager for det skønne Kvind hjem!
Maa det gaa frem — som hidtil det er gaaet,
da har den gode Sag sin Fylde naaet.